

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 408/2014-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. augusta 2014 predbežne prerokoval sťažnosť E. K., zastúpenej advokátkou JUDr. Ivetou Rajtákovou, Advokátska kancelária, Štúrova 20, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1 Co 45/2012 z 11. decembra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť E. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. apríla 2014 doručená sťažnosť E. K. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. Ivetou Rajtákovou, Advokátska kancelária, Štúrova 20, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom

Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 Co 45/2012 z 11. decembra 2013 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“ alebo „napadnutý rozsudok“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa návrhom na začatie konania podaným Okresnému súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) domáhala proti Allianz – Slovenskej poisťovni, a. s., ako odporcovi zaplata sumy 13 277,56 € z titulu poistného plnenia z poistnej udalosti.

Okresný súd rozsudkom č. k. 10 C 196/2007-434 z 5. októbra 2011 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) návrh sťažovateľky zamietol a sťažovateľke uložil povinnosť zaplatiť odporcovi trovy konania.

Krajský súd napadnutým rozsudkom na odvolanie sťažovateľky potvrdil rozsudok okresného súdu vo výroku o zamietnutí návrhu a zmenil vo výroku o trovách konania tak, že účastníkom nepriznal trovy prvostupňového konania.

Sťažovateľka namieta porušenie ňou označených práv rozsudkom krajského súdu a vo svojej sťažnostnej argumentácii cituje z napadnutého rozsudku krajského súdu:

„Odvolací súd sa zhoduje predovšetkým so záverom súdu prvého stupňa, že žalobkyňa v konaní neunesla dôkazné bremeno na preukázanie vzniku poistnej udalosti, ktorá by v zmysle všeobecných poistných podmienok tvoriacich súčasť poistnej zmluvy mala za následok povinnosť žalovanej z takejto udalosti poskytnúť žalobkyni poistné plnenie. ...

O takomto závere svedčí okrem iného aj to, že neexistuje v konaní žiaden dôkaz, ktorý by potvrdzoval existenciu záplavy v okolí rodinného domu žalobkyne dňa 5. 6. 2006, a stopy záplavy nie sú zrejmé ani z fotodokumentácie vyhotovenej pracovníkom žalovaného bezprostredne pri obhliadke nehnuteľnosti po nahlásení poistnej udalosti.“ K uvedenému ďalej uvádza:

«Odporca dospel k uvedenému názoru, že sťažovateľka neunesla dôkazné bremeno napriek skutočnosti, že neboli vykonané jej viaceré návrhy na doplnenie dokazovania, ktoré vzhľadom na enormné množstvo vykonaných dôkazov, na ktoré poukázala v odvolaní (hlásenie o poškodení majetku zo dňa 5. 6. 2006, súhrnná správa obce K. o povodni zo dňa

19. 6. 2006, záznam komisie z overovania nákladov vynaložených na výkon záchranných prác a výšky škôd spôsobených následkami povodní v územnom obvode K. v dňoch 3. 6. 2006 až 12. 6. 2006...), by vo vzájomnej súvislosti viedli k záveru, že by... dôkazné bremeno uniesla. Už súd prvého stupňa nevykonal navrhované dôkazy, akými bol znalecký posudok a obhliadka terénu, ktoré sťažovateľka navrhla z dôvodu, že dovtedy urobený znalecký posudok nezohľadňoval skutočnosť, že v obci bola zaznamenaná zvýšená zrážková činnosť, pričom preukázanie tejto skutočnosti bolo kľúčové pre rozhodnutie, či žalovaná mala povinnosť plniť alebo nie.

Napriek uvedenému návrhu na doplnenie dokazovania odvolací súd tomuto nevyhovел a požadoval od sťažovateľky ďalšiu fotodokumentáciu, okrem už v konaní vykonanej. Ako sťažovateľka uviedla na pojednávaní pred odvolacím súdom, že zo záplavy z roku 2006 takúto fotodokumentáciu nemá, pretože v tom čase fotoaparát nevlastnila (sťažovateľka v konaní pred odporcom doložila doklady o svojej nepriaznivej sociálnej situácii) a preto ani nevie predložiť také fotografie, aké požaduje odvolací súd.

Sťažovateľka preto pred odvolacím súdom navrhla vykonanie ďalšieho dokazovania (okrem vyššie uvedeného kontrolného znaleckého posudku a obhliadky terénu), keď navrhla doplniť dokazovanie výsluchom svedkyne A. M., sestry sťažovateľky ohľadne okolností a rozsahu zaplavenia jej pozemku a návrh na doplnenie dokazovania v tomto štádiu konania odôvodňuje tým, že takýto návrh nemohla žalobkyňa predniesť pred súdom prvého stupňa s poukazom na to, že bola s touto svedkyňou, ktorá je jej sestrou rozhádaná kvôli starostlivosti o ich chorú matku. Medzičasom sa však vzťahy usporiadali a preto navrhla vykonanie tohto dôkazu až teraz.

Odporca aj tento návrh na doplnenie dokazovania zamietol...

Z prednesu sťažovateľky jasne vyplynulo, že až teraz má vedomosť o tom, že o tejto skutočnosti jej sestra vie vypovedať, keďže vzhľadom na to, že už nie sú rozhádané, od nej zistila, že táto sestra bola svedkom predmetnej udalosti.

Uvedený postoj súdu prvého stupňa a odporcu, kedy mnohé navrhnuté dôkazy odmietli vykonať a ďalšie mnohé dôkazy vyhodnotili tak, že neboli dostatočné na unesenie dôkazného bremena, sťažovateľke znemožnil domáhať sa svojho práva na súde v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. ...

Tento postoj odporcu je o to viac zvláštny a odporujúci faktickému realizovaniu práva domáhať sa svojho práva na súde, keď tento odmietol vykonať tieto navrhované dôkazy, keď sám v súvislosti s náhradou trov konania uviedol, že:

„Odvolací súd zastáva názor, že..., ale aj s poukazom na okolnosti sporu, kde do určitej miery má aj žalovaná povinnosť čo najlepšie zadokumentovať situáciu po nahlásení poisťnej udalosti, pričom pri obhliadke rodinného domu žalobkyne pracovníčkou poisťovne neboli fotografie vyhotovené tak, aby bola jednoznačne zachytená situácia a jej okolia rodinného domu, z ktorej by sa dalo jednoznačne usúdiť, či došlo alebo nedošlo v záplave, ako zachytiť prípadne stopy po záplave existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, za ktorých súd nemusí výnimočne súd priznať úspešnému účastníkovi náhradu trov konania (§ 150 ods. 1 O. s. p.).“

Odporca tak na jednej strane uznal, že žalovaná porušila svoju povinnosť vyhotoviť predmetné fotografie spôsobom, z ktorého by bolo zrejmé, či predmetnú udalosť možno považovať za poisťnú udalosť, na druhej strane nevykonaním navrhnutých dôkazov nedal možnosť sťažovateľke iným spôsobom dokázať svoje tvrdenia.

V tejto súvislosti, kedy sa odporca dostatočne nevysporiadal s navrhnutými dôkazmi (kontrolný znalecký posudok, obhliadka terénu, výsluch svedkyne), rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1Co/45/2012 zo dňa 11. 12. 2013 nespĺňa požiadavku riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, keď sa vo svojom rozhodnutí nevysporiadal s otázkou, prečo tieto navrhované dôkazy nepovažoval za relevantné. ...

Ako bolo vyššie uvedené, odporca vo svojom rozsudku nedal žiadnu odpoveď na otázku, prečo nepovažoval za relevantné vykonať kontrolné znalecké dokazovanie či obhliadku terénu, napriek tomu, že tieto skutočnosti boli namietané už v odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa.»

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti takto rozhodol:

„Práva sťažovateľky na... spravodlivé súdne konanie zakotvené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru ... domáhanie sa svojho práva na súde Slovenskej republiky podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, boli rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1Co/45/2012 zo dňa 11. 12. 2013 porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Krajskému súdu v Košiciach pokračovať v porušovaní namietaných práv sťažovateľky.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. ICo/45/2012 zo dňa 11. 12. 2013 a vracia vec Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľke všetky trovy tohto konania.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného

práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Sťažovateľka v petite sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu o zamietnutí návrhu sťažovateľky na poskytnutie poistného plnenia.

Krajský súd v napadnutom rozsudku uviedol:

„Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa žalobu zamietol a vyslovil, že žalobkyňa je povinná nahradiť žalovanej trovy konania 1.079,65 eura do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Rozhodol tak o nároku žalobkyne na plnenie z poistnej zmluvy uzavretej medzi účastníkmi konania... keď tvrdila, že v nočných hodinách dňa 5. 6. 2006 došlo v dôsledku silných a nepretržitých dažďov v obci K. k rozsiahlej a mohutnej záplave, pri ktorej sa vybrežila rieka T., následkom čoho bol v obci vyhlásený III. stupeň povodňovej aktivity. Záplava postihla aj jej majetok, keď bola zatopená časť pozemku, dom, dvor a záhrada, a voda následne zaplavila suterén, pivnice a kotelňu. ... Svoje tvrdenia o príčinách škodovej udalosti v priebehu konania upresnila, keď tvrdila, že v období od marca 2006, pri intenzívnych dažďoch voda nevsiakla do zeme, ale ostala na povrchu a keďže nemala kde odtečť, v okolí jej a susediacich domov sa vytvorila súvislá vodná plocha. Voda tak stála približne dva mesiace a postupne prerážala cez murivo a základy do priestorov suterénu, pivníc a kotelne a zatekala aj do iných miestností. Z uvedeného dôvodu sa

narušila aj statika domu. Jej konečné skutkové tvrdenie o príčinách vzniku škodovej udalosti tak bolo, že nešlo o privalovú vodu, ale príčinou záplavy boli silné atmosférické zrážky a následné vytvorenie súvislej vodnej plochy, ktorá presiakla do rodinného domu, čím došlo ku škode na jej majetku. ...

Z výsledkov vykonaného dokazovania (vrátane znaleckého dokazovania) mal súd prvého stupňa preukázané, že žalobkyňa nepredložila žiaden priamy dôkaz o tom, že ku škodovej udalosti došlo spôsobom, ktorý je definovaný v poistnej zmluve a vo všeobecných poistných podmienkach. Konštatoval, že zo svedeckých výpovedí svedkov M. a P. B. jednoznačne vyplynulo, že v okolí domu žalobkyne v roku 2006 neboli žiadne viditeľné znaky po záplavovej vlne. O záplave nesvedčí ani potvrdenie vtedajšieho starostu obce, ktorý na pojednávaní pred súdom vyhlásil, že v čase zaplavenia domu žalobkyne na mieste samom nebol, preto ani pomery ohľadom záplavy jej rodinného domu nemôže potvrdiť. V roku 2006 bolo poskytnuté v obci K. v súvislosti so záplavou odškodnenie iba štyrom obyvateľom, aj to z rodinných domov, ktoré boli bližšie k T. Prvostupňový súd zdôraznil, že žalobkyňa vo svojej výpovedi upresnila, že voda sa dostala do suterénu, pivníc a kotolne cez murivo, pričom presakovala aj do iných miestností, čo potvrdzuje to, že išlo o priesak vody cez nedostatočne izolovanú stavbu a nie záplavu, či povodeň. Vychádzal zo záverov znaleckého posudku, keď znalec jednoznačne určil príčinu škôd na nehnuteľnosti a to jej nedostatočnou izoláciou, teda následkom väd vyhotovenia stavby. Zároveň konštatoval, že ak by aj bolo preukázané zaplavenie nehnuteľnosti žalobkyne a nie priesak spodnej vody, znalec v znaleckom posudku konštatoval, že škody vzniknuté na nehnuteľnosti by boli prítomné bez ohľadu na to, či by bola záplava, alebo nie, pretože škody by boli spôsobené presakovaním vody nedostatočnou izoláciou stavby. Uzavrel, že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno na preukázanie toho, že došlo k ňou tvrdenej poistnej udalosti. Zároveň vyslovil, že ak by aj takúto skutočnosť preukázala, došlo by k prerušeniu príčinného vzťahu, pretože ku škode by došlo bez ohľadu na záplavu a to presakovaním spodnej vody v dôsledku nedostatočnej izolácie stavby. Z uvedených dôvodov žalobu žalobkyne zamietol...

Proti tomuto rozsudku súdu prvého stupňa podala včas odvolanie žalobkyňa. ...

Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a konanie mu predchádzajúce podľa § 212 ods. 1, 3 O. s. p. na nariadenom odvolacom pojednávaní zopakoval dokazovanie postupom podľa § 213 ods. 3 O. s. p. a to opätovným výsluchom

žalobkyne a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné a rozhodnutie súdu, je vecne správne.

Súd prvého stupňa vo veci vykonal dokazovanie, ktoré zodpovedá úprave § 120 ods. 1 O. s. p., keď vykonal v podstate všetky účastníkmi, navrhnuté dôkazy na preukázanie ich tvrdení, tieto správne vyhodnotil v súlade s ustanovením § 132 O. s. p., preto odvolací súd považuje za správne jeho skutkové závery a aj následné právne posúdenie nároku, ak nárok žalobkyne na poistné plnenie zamietol.

Ani počas odvolacieho konania nedošlo k zmene skutkového ani právneho stavu veci, preto odvolací súd na skutkové zistenia uvedené v napadnutom rozsudku a právne normy, ktoré použil súd prvého stupňa poukazuje a v celom rozsahu sa s nimi stotožňuje (§ 219 ods. 2 O. s. p.). Iba na doplnenie správnosti dôvodov v rozsudku súdu prvého stupňa a k odvolacím námietkam žalobkyne dodáva:

Odvolací súd sa zhoduje predovšetkým so záverom súdu prvého stupňa, že žalobkyňa v konaní neunesla dôkazné bremeno na preukázanie vzniku poistnej udalosti, ktorá by v zmysle všeobecných poistných podmienok tvoriacich súčasť poistnej zmluvy mala za následok povinnosť žalovanej z takejto udalosti poskytnúť žalobkyňi poistné plnenie.

V konaní nebolo sporným, že medzi účastníkmi bola uzavretá Poistná zmluva dňa 5.9.2005, predmetom ktorej bolo poistenie majetku - nehnuteľnosti žalobkyne na dobu neurčitú, so začiatkom poistenia dňa 6. 9. 2005. Tak ako správne v odôvodnení napadnutého rozsudku konštatoval aj súd prvého stupňa, v zmysle Všeobecných poistných podmienok prináležiacich k tejto zmluve bol rodinný dom žalobkyne poistený pre riziká uvedenej v čl. 5 poistných podmienok, t.j. pre prípad krádeže vlámaním, vandalizmu po vlámaní, náhly zosuv pôdy, zrútenie skál, pádu stromov, stožiarov alebo iných predmetov, lavíny, ťarchy snehu, povodne, záplavy, zemetrasenie, výbuchu sopky, mrazu na vodovodných zariadeniach alebo vykurovacích systémoch a nárazu vozidla alebo jeho nákladu. Poistné podmienky povodeň definovali ako zaplavenie územných celkov vodou, ktorá sa vyliala z brehov vodných tokov, priehrad alebo vodných nádrží, alebo ktorá pretrhla ich brehy alebo hrádze, následkom dosiahnutia najmenej desaťročného maximálneho prietoku a záplavu definovali ako zaplavenie väčších územných celkov, ktoré nemajú prirodzený odtok a/ vodou z atmosférických zrážok, b/ alebo prívalom vody spôsobeným porušením vodného diela alebo dažďom, následkom ktorých je vytvorenie

súvislej vodnej plochy určitú dobu stojacej alebo prúdiacej v mieste poistenia. Z poistných podmienok zároveň vyplýva, že poistenie sa nevzťahuje na škody spôsobené na predmete poistenia v dôsledku zvýšenia hladiny podzemnej vody (čl. 7 bod 9. 3 písm. c/ poistných podmienok).

V priebehu konania bolo povinnosťou žalobkyne nielen tvrdiť vznik poistnej udalosti, ale za situácie, že jej vznik žalovaná popierala, túto skutočnosť aj v konaní pred súdom preukázať.

Odvolačí súd zhodne so záverom súdu prvého stupňa dospel k záveru, že z výsledkov vykonaného dokazovania nemožno uzavrieť, že došlo k poistnej udalosti tak, ako túto označila žalobkyňa, t. j. že následkom dlhotrvajúcich atmosférických zrážok sa v okolí jej rodinného domu vytvorila súvislá vodná plocha, a následne táto záplavová voda presiakla do jej rodinného domu, čím jej vznikla škoda na majetku. O takomto závere svedčí okrem iného aj to, že neexistuje v konaní žiaden dôkaz, ktorý by potvrdzoval existenciu záplavy v okolí rodinného domu žalobkyne dňa 5.6.2006 a stopy záplavy nie sú zrejmé ani z fotodokumentácie vyhotovenej pracovníkom žalovaného bezprostredne pri obhliadke nehnuteľnosti po nahlásení poistnej udalosti. Žalobkyňa pritom na odvolacom pojednávaní uviedla, že zo záplavy v roku 2006 fotodokumentáciu nemá vyhotovenú, pretože v tom čase fotoaparát nevlastnila a ani nevedela, aké podklady budú potrebné pre posúdenie poistnej udalosti. Ak aj následne vyhotovovala fotografie, tieto zachytávajú následky udalosti v jej rodinnom dome a nie jej samotný vznik a príčiny.

Odvolačí súd preto nepovažoval za dôvodný ani návrh žalobkyne na doplnenie dokazovania predložením originálu fotodokumentácie žalovanej (kópie týchto fotografií sa nachádzajú v spise), z ktorej je zrejmé, že okrem jednej fotografie zachycujúcej stav rodinného domu z pohľadu z ulice, z ktorej ale nie je možné dospieť k záveru o zaplavení pozemku žalobkyne, ostatné fotografie zachytávajú stav vo vnútri domu, preto ich posudzovanie z hľadiska odvolacieho konania nemá význam.

Účastníci konania boli na pojednávaní vo veci dňa 5. 10. 2011 poučení podľa ustanovenia § 120 ods. 4 O. s. p. o tom, že všetky dôkazy a skutočnosti musia predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr súd neprihliada. Za takejto situácie odvolací súd nepovažoval za dôvodný ani návrh na doplnenie odkazovania výpoveďou

svedkyne A. M., sestry žalobkyne, a to aj s poukazom na to, že skutočnosť, že vzťah žalobkyne so svedkyňou nebol dobrý nebránila tomu, aby žalobkyňa svedkyňu navrhla vypočutie pred súdom prvého stupňa a jej povinnosťou by bolo, bez ohľadu na vzťah so žalobkyňou vypovedať, pokiaľ bola v konaní navrhnutá jej výpoveď na dôkaz.

Z uvedených dôvodov preto odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny... potvrdil.“

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Vychádzajúc z uvedených právnych názorov ústavný súd na účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal namietaný rozsudok krajského súdu.

Po preskúmaní rozsudku krajského súdu ústavný súd argumentáciu sťažovateľky nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu. Ústavný súd nezistil, že by krajským súdom aplikovaný postup pri zistení a hodnotení skutkového stavu veci a pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného rozsudku v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Ústavný súd nezistil, že by posudzovaný rozsudok krajského súdu bol svojvoľný alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobený v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou, či nedostatočne odôvodnený. Krajský súd sa dostatočne vysporiadal s odvolacími námietkami sťažovateľky a náležite odôvodnil svoj záver o tom, že sťažovateľka nepreukázala svoje nároky na poskytnutie poistného plnenia, a tým bol naplnený dôvod na zamietnutie jej návrhu okresným súdom.

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Ústavný súd nezistil možnosť porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu, a preto je naplnený dôvod na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sťažovateľky v celosti sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľky nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. augusta 2014